

Arrest

nr. 227 334 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 9 januari 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 april 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Koerd te zijn, afkomstig uit de stad Sersink, gelegen in Noord-Irak, meer bepaald in de Koerdische Autonome Regio (KAR). U huwde op 15-jarige leeftijd met uw echtgenoot D.(...) M.(...) en verhuisde toen naar Kasr Srich gelegen in de provincie Nineveh (Centraal-Irak). Uw echtgenoot was sinds jonge leeftijd actief als Peshmerga. Jullie kregen samen 6 kinderen. Omstreeks 3 augustus 2014 zou u met uw gezin en andere mensen uit het dorp zijn vertrokken uit Kasr Srich omwille van DAESH die aan het oprukken was in uw regio. Uw vestigde zich met uw echtgenoot en kinderen in een vluchtelingenkamp in Domiz, gelegen in de provincie Duhok. Uw echtgenoot bleef ook in de periode na jullie vertrek uit Kasr Srich werkzaam als Peshmerga. Gezien de slechte leefomstandigheden en de slechte veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp van Domiz, besloot u op 28 september 2017 Irak te verlaten. U reisde samen met uw echtgenoot en uw 6 kinderen naar Turkije. In Turkije zou het gezin elkaar onderweg zijn kwijtgeraakt. Uw echtgenoot en oudste zoon Mustafa werden van jullie gescheiden. Zij trachtten via Griekenland naar Europa te reizen. Uw zoon Mustafa zou hierin zijn geslaagd, uw echtgenoot zou evenwel tegen zijn gehouden en zijn teruggestuurd naar Irak. Zij zouden ook een tas met documenten van de hele familie bij zich hebben gehad. De smokkelaar zou hen hebben gedwongen om deze tas weg te gooien. U zou op uw beurt samen met uw 6 andere kinderen via Bulgarije en Roemenië naar België zijn doorgereisd. Uw meerderjarige zoon S.(...) zou door de Hongaarse autoriteiten zijn teruggestuurd, waardoor hij niet met u verder reisde. U diende op 9 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: attesten van Women DO dd. 22/06/2018 en dd. 19/10/2018, een attest van SAD dd. 20/09/2018, een medische attest dd. 20/09/2018, een kopie van de F-kaart van uw zoon S.(...) D.(...), M.(...), een kopie van de E-kaart van uw schoondochter en tenslotte een kopie van het Iraaks rijbewijs van uw zoon S.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten, moet worden gewezen op een attest van mevr. G. P.(...), Klinisch psychologe en verbonden aan het Fedasil opvangnetwerk, dd. 3/04/2019. Dit document stelt dat uw psychische toestand die zich onder meer uit in geheugenverlies en een gebrek aan concentratie, mogelijks invloed zal hebben op de kwaliteit van de antwoorden in het kader van de asielprocedure. U noch uw advocaat formuleerde bij het CGVS enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin vermeldde u bij het CGVS noch bij de DVZ dat u verhinderd zou zijn om uw asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten. U antwoordde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken overigens uitdrukkelijk dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (vragenlijst "bijzondere noden" DVZ).

Daarenboven blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag van het CGVS dat het gehoor bij het CGVS op een normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid. U legde duidelijke, spontane en gedetailleerde verklaringen af en deinsde er gedurende het gehoor niet voor terug om inzake uw levensloop alsook uw reisweg spontaan de nodige tijdsindicaties te geven. Verder werd er tijdig een pauze ingelast en werd er in de vraagstelling rekening gehouden met uw psychologische toestand (CGVS, p.17).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de juiste gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit

neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Irak zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u noch uw kinderen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen aangaande jullie identiteit en herkomst. Het voorleggen van een begin van bewijs aangaande de identiteit en herkomst is nochtans een essentieel element binnen de asielpcedure. Uw onvermogen hieraan tegemoet te komen en de vaststelling dat u ook geen aannemelijke uitleg kan geven voor het ontbreken van een document ter staving van uw identiteit en herkomst doet ernstige twijfels rijzen aangaande de door u vooropgestelde herkomst van uw gezin uit Qasr Srich gelegen in Nineveh, Centraal-Irak.

Allereerst legt u weinig eenduidige verklaringen af over de redenen waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren om uw Irakese identiteitsdocumenten neer te leggen. Zo verklaarde u tegenover de DVZ (zie verklaringen DVZ dd. 22/02/2018) dat uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs misschien bij uw echtgenoot zouden zijn. Tegenover het CGVS verklaart u dat uw documenten verloren zouden zijn gegaan omdat uw zoon de tas met documenten zou hebben moeten weggooien van de smokkelaar. U met uw uiteenlopende verklaringen geconfronteerd, stelt u voorop dat uw verklaringen bij de DVZ niet juist zijn. Deze uitleg klaart voorliggende incoherentie niet uit waardoor dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen over waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren om uw identiteitskaart neer te leggen, niet eenduidig zijn.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen alsook uit de door u neergelegde documenten (zie oa. attest Women Do dd. 19/10/2018) dat u, alhoewel beperkt, nog contact heeft gehad met uw echtgenoot in Irak. Er werd u gevraagd om via hem enig begin van bewijs aan te brengen waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat u sedert uw huwelijk met uw gezin in Qasr Srich zou hebben verbleven. U laat dit evenwel na. U slaagde er evenmin in om via uw familie in Sersink enige documenten te bekomen om uw identiteit en uw herkomst te staven. In een mail van uw advocaat dd. 15/03/2019 blijkt dat u er niet in geslaagd zou zijn om uw zus in Dohuk te bereiken. Dient in dit verband vooreerst te worden opgemerkt dat u behalve een zus in Dohuk, eveneens nog contact heeft met uw broers A.(...), M.(...) en H.(...) alsook met uw zussen R.(...) en F.(...), die tot op de dag van vandaag in Sersink wonen. Daarnaast heeft u nog een zus Leila die woonachtig is in Erbil (KAR). Uw uitleg dat u enkel uw zus in Dohuk niet zou kunnen bereiken, terwijl u wel aangaf contacten te hebben met uw familie in Sersink (CGVS, p. 5), volstaat dan ook geenszins als uitleg waarom u het CGVS geen enkel documenten kan bezorgen aangaande uw identiteit

en herkomst. Verder dient te worden opgemerkt dat u in België bijstand kan genieten van ondermeer uw meerderjarige zoon S.(...), die u zou kunnen helpen hiertoe het nodige initiatief te nemen.

Overigens legde u wel de Belgische verblijfskaart (BIVR) van uw zoon S.(...) neer die inmiddels via gezinsherenigingsprocedure in België een verblijf heeft bekomen. Betreffend BIVR stelt dat de geboorteplaats van uw zoon Dohuk is en niet Kasr Srich zoals u heeft aangegeven (zie verklaringen DVZ, punt 16). Verder legt u ook een kopie neer van een Irakees rijbewijs op naam van uw zoon S.(...) Mustafa. Dit document afgeleverd in 2011 vermeld eveneens als adres Dohuk. U verklaarde nochtans pas in 2014 met uw hele gezin vanuit Kasr Srich naar Dohuk, meer bepaald naar het vluchtelingenkamp van Domiz te zijn verhuisd. Beide documenten staan haaks op uw bewering als zouden u en gezin tot 2014 in de provincie Nineweh hebben gewoond en van waaruit u in betreffend jaar ten gevolge van de opkomst van DAESH naar Koerdisch gebied bent moeten vluchten (CGVS, p. 8).

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw verblijf tot 2014 in de stad Kasr Srich, gelegen in de provincie Nineveh niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Irak. U overtuigt met andere woorden niet in 2014 vanuit Kasr Srich naar Domiz te zijn gevlucht omwille van de opkomst van DAESH. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat u en uw kinderen na de vooropgestelde vlucht uit Qasr Srich, als IDP in een vluchtelingenkamp in Domiz zouden hebben verbleven, en dit in zeer moeilijke levensomstandigheden. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u in dit verband evenmin een begin van bewijs neerlegt waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat u effectief drie jaar in een vluchtelingenkamp in Domiz heeft verbleven (CGVS, p. 11).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op voorliggende appreciatie. In verband met de identiteitskaarten van uw zoon S.(...), uwschoondochter als ook het rijbewijs van uw zoon S.(...), kan worden verwezen naar bovenstaande motivering. In verband met de psychologische attesten meer bepaald het attest van Women DO dd. 29 oktober 2018 en van 22 juni 2018 alsook het medisch attest van 20 september 2018 dient te worden opgemerkt dat in betreffende attesten gewag wordt gemaakt van symptomen van PTSD, hyperwaakzaamheid en fysieke uitputting ten gevolge van de traumatische gebeurtenissen in het verleden en het feit een Koerdische moeder van 6 jonge kinderen te zijn in een Iraakse context. Betreffend document bevat geen concrete elementen om uw herkomst uit Qasr Srich, Nineweh te staven. In verband met uw psychologische toestand werd tijdens het persoonlijk onderhoud gepeild naar de relatie met uw echtgenoot en uw familie. U liet verstaan dat deze relaties goed waren (CGVS, p. 15, 16). U werd tijdens het onderhoud eveneens bevraagd over andere oorzaken voor uw psychologische toestand (CGVS, p. 13, 15). U refereert hierbij met name naar uw ervaringen met de Bulgaarse autoriteiten toen u onderweg was naar België (CGVS, p. 13,15). In dit verband dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat u in Irak, met name in Dohuk, KRG- gebied over een familiaalnetwerk, (echtgenoot, broers en zussen) beschikt waar u bij terugkeer op kan terugvallen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation20190312.pdf] of [<https://www.cgvs.be/nl/>]) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien er, zoals blijkt uit voorafgaande, geen geloof werd gehecht aan de door u vooropgestelde herkomst uit Qasr Srich, gelegen in de provincie Nineweh, u oorspronkelijk afkomstig bent uit Sersink, provincie Dohuk, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), uw moeder, broers en zussen woonachtig zijn in de provincies Dohuk en Erbil gelegen in KRG-gebied en uw echtgenoot in KRG-gebied werkzaam is als Peshmerga, dient in casu de veiligheidssituatie in de Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional

Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. .

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel

van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal- Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq - Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf]) of [<https://www.cgvs.be/nl/>]) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg

van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. In de mate dat u aanvoert dat het gegeven dat u psychologische toestand een persoonlijke omstandigheid betreft die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw., dient vooreerst benadrukt te worden dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en u dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. Het CGVS benadrukt hierbij dat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming ligt. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijk omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale" zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie rechtvaardigen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar of het opsommen van persoonlijke omstandigheden. U dient eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld (Arrest Algemene Vergadering RvV van 20 november 2017, nr. 195 228, pag. 26, overweging 8.3.1.). Met andere woorden, u dient aan te tonen dat de persoonlijk omstandigheden die u aanwijst van dien aard zijn dat deze tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. U toont echter geenszins aan dat het gegeven dat u psychologische problemen heeft een persoonlijke omstandigheid betreft waardoor u in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster oppert in haar middel dat zij de motieven van de bestreden beslissing niet kan aanvaarden.

Zij voert aan dat zij internationale bescherming heeft gevraagd en dat zij uiteraard haar medewerking wilde verlenen aan de procedure.

Verzoekster meent dat het document van de psycholoog wel degelijk in overweging dient te worden genomen en dat zij zich manifest in een fragiele psychologische toestand bevindt, hetgeen een invloed heeft op haar assertiviteit en haar zin voor initiatief. Daarnaast stipt verzoekster aan dat zij ongeschoold is, hetgeen een bijkomende verklaring vormt voor haar onwetendheid en passiviteit.

Verzoekster wijst er ook op dat zij slechts sporadisch en moeizaam contact heeft met haar familieleden in Irak en de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) en dat het haar ontbrak aan precieze informatie over haar identiteitsdocumenten en deze van haar kinderen. Naar aanleiding van de beslissing, zo stelt zij, heeft zij nogmaals een inspanning geleverd om documenten te bekomen via haar zus in Erbil.

Verzoekster verwijt de bestreden beslissing dat er slechts één argument wordt aangehaald om te twijfelen aan haar verblijf in Kasr Srich tot 2014, maar het gebrek aan documenten is naar haar oordeel onvoldoende omdat geen ander onderzoek wordt gevoerd naar de herkomst van verzoekster. Volgens verzoekster is het niet onaannemelijk dat zij door individuele omstandigheden de documenten niet kon voorleggen, maar dat het gehoor kon worden aangepast om bepaalde elementen betreffende haar herkomst verder uit te spitten.

Wat de vermelding 'Domiz' betreft op de documenten van haar zoon S., herhaalt verzoekster dat haar zoon bij zijn tante in Domiz is opgegroeid omwille van de gezinslast van verzoekster.

Tenslotte stelt verzoekster dat haar dorp van herkomst Kasr Srich met de grond gelijk werd gemaakt waardoor terugkeer onmogelijk is geworden.

Verzoekster betwist dat zij haar vluchtroute in Sersink gestart is, hoewel zij oorspronkelijk daarvan afkomstig is, en stelt dat zij in 2014 door het oprukken van Daesh uit Kasr Srich vertrokken is. Verzoekster heeft ook uiteengezet, zo oppert zij, dat haar familieleden in de KAR verblijven in zeer armzalige omstandigheden en haar en haar gezin hoe dan ook niet kunnen ondersteunen.

Tenslotte verwijst verzoekster naar de politieke en economische problemen in de KAR die in de bronnen van het Commissariaat-generaal worden vermeld, waarbij zij stelt dat er geen plaats is voor mensen die afkomstig zijn uit Daesh-gebied. Binnen dit kader, zo vervolgt verzoekster, dient ook haar kwetsbare profiel te worden geplaatst. Het gegeven dat haar man voor de Peshmerga werkt, zo poneert verzoekster, betekent niet dat hij hen economisch kan onderhouden of hun veiligheid kan garanderen. Tenslotte wijst verzoekster erop dat de situatie in het kamp in Domiz zeer schrijnend is.

2.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer waarbij zij een kopie voegt van de identiteitskaart van haar echtgenoot met vertaling en een origineel medisch attest van het ziekenhuis in Mosul van 6 mei 2013 inzake een keizersnede die verzoekster zou hebben ondergaan met vertaling (Aanvullende nota verzoekster, bijlagen 1 en 2).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gewezen op verzoeksters mentale kwetsbaarheid en de documenten dienaangaande die zij had neergelegd waarna wordt gesteld dat uit het gehoorverslag geen noemenswaardige problemen blijken.

De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing dat verzoekster is tekortgeschoten in de op haar rustende medewerkingsplicht om stukken neer te leggen inzake de relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming, onder meer betreffende haar identiteit, nationaliteit, achtergrond, plaatsen van eerder verblijf, reisdocumenten etc.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters beweerde plaatsen van eerder verblijf omdat zij geen tastbaar en overtuigend begin van bewijs heeft neergelegd van haar identiteit en herkomst.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster weinig overtuigende verklaringen aflegt omtrent haar onmogelijkheid om Iraakse identiteitsdocumenten voor te leggen aangezien zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar identiteitskaart en haar nationaliteitsbewijs bij haar echtgenoot zouden zijn terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat deze documenten verloren zouden zijn gegaan omdat de smokkelaar hen verplichtte hun tas met documenten weg te gooien. Bovendien, zo wordt in de beslissing opgemerkt, blijkt uit de neergelegde documenten dat verzoekster in 2018 nog wel contact had met haar echtgenoot. Nochtans, zo wordt opgemerkt, legde verzoekster geen enkel document neer waaruit kan worden opgemaakt dat zij sedert haar huwelijk in Kasr Srich zou hebben verbleven.

In de beslissing wordt erop gewezen dat verzoeksters zoon S. door middel van een gezinsherenigingsprocedure een verblijfskaart heeft bekomen waarop als geboorteplaats Dohuk is vermeld. Het door verzoekster neergelegde rijbewijs van haar zoon, dat in 2011 werd afgeleverd, vermeldt ook Dohuk als adres, hoewel verzoekster verklaarde dat zij met haar gezin tot in 2014 in de provincie Nineveh zou hebben gewoond.

Aangezien verzoeksters verblijf in Kasr Srich in Nineveh ongeloofwaardig werd bevonden, kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld, met name het vertrek van verzoekster vanuit Kasr Srich naar Domiz in 2014 omwille van de opkomst van Daesh.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt in de beslissing gesteld dat in hoofde van verzoekster de veiligheidssituatie in Dohuk dient te worden beoordeeld. De commissaris-generaal besluit op basis van de beschikbare landeninformatie dat er in Dohuk geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal overweegt tenslotte dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar psychologische problemen van die aard zijn dat zij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt op slachtofferschap van willekeurig geweld.

2.5.2. Verzoekster is het blijkens haar 'middel' oneens met de motieven van de bestreden beslissing. Zij voert dus in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.5.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.4. Ter terechtzitting legt verzoekster middels een aanvullende nota een kopie van de identiteitskaart van haar echtgenoot met vertaling en een origineel medisch attest van het ziekenhuis in Mosul van 6 mei 2013 inzake een keizersnede die verzoekster zou hebben ondergaan met vertaling neer (Aanvullende nota verzoekster, bijlagen 1 en 2).

2.5.5. Verzoekster betwist dat zij niet zou hebben voldaan aan de op haar rustende medewerkingsplicht. Verzoekster meent dat haar fragiele psychologische toestand hierbij in overweging dient te worden genomen, wat een verklaring kan vormen voor haar onwetendheid en passiviteit.

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aantal medische en psychologische getuigschriften heeft neergelegd en een aantal officiële documenten van haar zoon en schoondochter (AD, stuk 14, Documenten). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster haar fragiele psychologische toestand en haar beperkte scholing niet kan inroepen om het gebrek aan documenten betreffende haar identiteit, eerdere verblijfplaatsen en reisroutes te rechtvaardigen. Zelfs indien verzoekster psychische problemen heeft of laaggeschoold is, mag worden verwacht dat zij haar persoonsgegevens staft aan de hand van documenten. De bewijslast op dit punt rust immers, blijkens artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU, in de eerste plaats bij verzoekster. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoekster overigens uitdrukkelijk gewezen op haar verantwoordelijkheid (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 september 2018, p. 9). Betrouwbare informatie over haar verblijfplaatsen is bovendien cruciaal om haar behoefte aan internationale bescherming te kunnen beoordelen aangezien zij haar relaas in de provincie Nineweh in Centraal-Irak situeert, terwijl er geen enkel document voorligt waaruit blijkt dat verzoekster op duurzame wijze in Centraal-Irak zou hebben verbleven. Verzoekster heeft haar land van herkomst al meer dan 2 jaar geleden verlaten (AD, stuk 11, Verklaring DVZ 22 februari 2018, reisroute) en uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster nog in contact staat met haar moeder (*Ibid.*, p. 4-5), zodat redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat zij voldoende tijd en mogelijkheden had om een (kopie van een) identiteitsdocument te bekomen. Het wekt daarenboven verbazing op dat verzoekster bij haar aanvullende nota een identiteitskaart van haar echtgenoot kan voegen (Aanvullende nota verzoekster, bijlage 1), maar zelf in gebreke blijft enig identiteitsstuk van haarzelf aan te brengen.

2.5.7. Uit de neergelegde medische en psychologische getuigschriften (AD, stuk 14, documenten, attesten 'Women Do' van 11 juni en 19 oktober 2018 en het medisch attest van 25 september 2018) kan worden opgemaakt dat de psychische problemen van verzoekster mogelijk een invloed zouden kunnen hebben op de kwaliteit van haar antwoorden tijdens het gehoor (in het bijzonder het attest 'Women Do' van 19 oktober 2018). De Raad merkt echter op dat uit het verslag niet kan worden opgemaakt dat verzoekster

omwille van haar verwarde toestand niet deugdelijk zou hebben kunnen antwoorden op de aan haar gestelde vragen (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 september 2018). Verzoekster verzuimt in haar middel om concrete passages aan te duiden waaruit zou blijken dat haar verklaringen door haar fragiele psychologische toestand zouden zijn aangetast.

2.5.8. Waar verzoekster beweert dat er geen deugdelijk onderzoek zou zijn gevoerd naar haar herkomst, merkt de Raad op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verwarring dienaangaande. Zij verklaarde namelijk initieel dat zij geboren was in Kasr Srich (AD, stuk 11, Verklaring DVZ 22 februari 2018, persoonsgegevens), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij in Sersink geboren is (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 september 2018, p. 3), waaruit blijkt dat zij oorspronkelijk afkomstig is uit de KAR. Het gegeven dat haar echtgenoot afkomstig is van Tal Afar in de provincie Nineweh in Centraal-Irak (Aanvullende nota verzoekster, bijlage 1), wordt in de beslissing nergens betwist. Ook het feit dat verzoekster in 2013 een keizersnede zou hebben ondergaan in Mosul (Aanvullende nota verzoekster, bijlage 2), doet geen afbreuk aan het determinerend motief van de bestreden beslissing dat verzoekster in gebreke is gebleven duidelijkheid te verschaffen over haar verblijfplaatsen in Irak gedurende de laatste jaren.

In haar middel beweert zij dan weer dat er 'Domiz' zou zijn vermeld op de documenten van haar zoon S., waarbij zij aanhaalt dat deze door haar tante zou zijn opgevoed. Nochtans blijkt uit de documenten dat haar zoon in 1993 geboren zou zijn in Dohuk (AD, stuk 14, Documenten, BIVR zoon M.S.D.) en dat zijn rijbewijs, dat in 2011 werd afgeleverd, eveneens Dohuk als zijn woonplaats vermeldt, en wordt nergens melding gemaakt van 'Domiz'. Verzoeksters beschrijving van het kamp komt overigens uiterst stereotiep over en zij slaagt er niet in te verhelderen waar precies in het kamp zij gedurende ongeveer 3 jaar zou hebben verbleven (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 september 2018, p. 3-4).

De beschikbare gegevens lijken erop te wijzen dat verzoekster in de provincie Dohuk heeft verbleven. Deze informatie valt moeilijk te rijmen met haar verklaring dat zij sedert haar huwelijk tot 2014 onafgebroken in Kasr Srich zou hebben gewoond (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 september 2018, p. 3). In haar middel oppert verzoekster dat zij vruchteloos zou hebben gepoogd om documenten te bekomen via haar zus in Erbil, hetgeen opnieuw een indicatie inhoudt dat verzoekster over een familiaal netwerk in de KAR beschikt. Aangezien verzoekster er niet in slaagt de onduidelijkheid over de plaatsen waar zij eerder zou hebben verbleven enigszins op te heffen en geenszins aantoonst dat zij afkomstig is uit wat zij omschrijft als "*Daesh-gebied*" of daadwerkelijk in het Domiz-camp heeft gewoond, kon de commissaris-generaal op goede gronden besluiten dat het verzoek om internationale bescherming diende te worden beoordeeld in functie van de KAR en specifiek in functie van de provincie Dohuk.

2.5.9. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij oorspronkelijk afkomstig is uit Centraal-Irak en van 2014 tot haar vertrek in het vluchtelingenkamp in Domiz heeft verbleven. Bijgevolg kan zij evenmin overtuigen waar zij poneert dat zij haar land van herkomst zou hebben verlaten omwille van de slechte leefomstandigheden en de slechte veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp van Domiz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar eerdere verblijfplaatsen in Irak, wordt het relaas ongeloofwaardig geacht en komt verzoekster niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.10. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de beschikbare landeninformatie gesteld dat de KAR sedert het onafhankelijkheidsreferendum van 25 september 2017 kampt met zware politieke en economische moeilijkheden, maar dat het terreurgeweld in de KAR veel minder frequent voorkomt dan elders in Irak. Er wordt tevens gewezen op de grensconflicten met Turkije en Iran, die een beperkt aantal burgerslachtoffers veroorzaken. Tenslotte vermeldt de commissaris-generaal dat de KAR rechtstreeks via luchtverkeer bereikbaar is. De commissaris-generaal besluit dat er voor burgers in de noordelijke provincies van Irak geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van haar psychologische problemen een verhoogd risico loopt op slachtofferschap van willekeurig geweld.

Verzoekster levert geen enkel bewijs van haar beweringen dat haar echtgenoot, ondanks diens tewerkstelling bij de Peshmerga, niet bij machte zou zijn om haar economisch te ondersteunen.

2.5.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN